Ч. 160. Четвер 30 (17) липня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З'їзд царя з президентом францускої републики. — Подїї в Туреччинї.

На покладї корабля „Стандарт“ відбув ся передвчера вечером ґалевий обід, на котрім цар виголосив такий тоаст: Відчуваю живу і дїйстну приємність, що можу п. президента повитати на російских водах. Кладу вагу на те і висказую Вам сердечну подяку за ту візиту, котру цїла Росия уважає новим доказом тїсних вузлів незмінної приязни, сполучаючої Росию з Францию. Ваш побут серед нас — я о тім пересьвідчений — буде мати той наслїдок, що ті вузли ще затїснять ся і уявивить ся на ново сильна воля обох заприязнених і союзних країв удержаня і скріпленя сьвітового мира. Пю на здоровле президента і на щасте Франциї. — Президент Фалїєр відповів: В. Ц. Вел. не може сумнївати ся о великій радости, яку робить президентови Републики францускої можність висказаня В. Ц. Вел. сердечного поздоровленя Франциї. Згадаю також о Єї Ц. Вел., котрої присутність підносить сьвітлїсть торжества. Дякую В. Ц. Вас. за лише що висказані слова і єсьм щасливий, що можу потвердити чувство постійної і великої приязни, сполучаючої оба наші народи. Той до стереженя спільних інтересів так щасливо заключений союз усьвятив час. Єсть він в Европі запорукою рівноваги і буде тревати дальше на щасте Франциї і Росиї. Я так само як В. Ц. Вел. пересьвідчений о тім, що наша стріча на ново скріпить сильну волю обох заприязнених країв супернициства в стереженю і скріпленю сьвітового мира. Підношу здоровле В. Ц. Вел., Єї Ц. В. цариці-матери і цїлої царскої родини, та щасте Росиї приятельки: союзниці Франциї. — Президент перебув на покладї „Стандарта“ до год. 10·30 вечером.

Про подїї в Туреччинї наспіли доси такі дальші вісти: В недїлю вечером поновили ся перед Ілдіз-кіоском великі манїфестациї. З усїх дїльниць міста прибули ріжні ґрупи населеня в повозах, кінно, роверами й піхотою. В манїфестациї брали участь головно низші й середні верстви населеня, богато офіцирів і жовнїрів та софти т. є. студенти. Переважав елємент магометаньский, але й християн було чи-мало. Загал участників оцїнюють на кілька тисячів. На чолї ґруп ішли духовники. Богато манїфестантів несло прапори й таблицї з написами: „Най жиє султан!“ „Най жиє свобода й конституция!“ Оклики прямо не переводили ся. Вздовж дороги утворено шпалєр, в якім стануло також богато турецких жінок. Опинившись перед Ільдіз-кіоском, звернула ся товпа перед велику браму, де уладжено султанови овацию. Ґенерали принесли від султана подяку та візвали манїфестантів, щоби розійшли ся і зробили місце другим, що й зроблено. Кажуть, що султан придивляв ся манїфестациї з вікон палати.

Турецкі часописи приносять довгі описи манїфестаций, що відбули ся оногди перед Ільдіз-кіоском. До тих описів треба додати, що около 7 ої години появили ся в вікнї великий везир і перший секретар султана, щоби подякувати манїфестантам іменем султана. Оба они заявили товпі, що султан єсть вдячний їм за патріотичний настрій та що буде берегти конституцию. О год. 8-ій манїфестанти відійшли. Кількасот манїфестантів зібрало ся перед мінїстерство війни. Один з віцемайорів вислав іменем товаришів довгу депешу до султана, зазначаючи, що они хотїли піти до Ільдіз-кіоску, аби помолити ся за султана, але щоби не непокоїти султана, порішено переслати єму вислів почувань телєґрафічно. Перший секретар султана відповів депешою на надіслану телєґраму, запевнюючи, що султан введе конституцию в житє. Подібні манїфестациї відбули ся також в других частинах міста та в містах провінціональних.

ПОКУСА.

(З францускогo — Андре Сен-Іса).

Старушка загорнула зібрану траву в запаску, звязала кінцї запаски в узол і пробовала поволи випростувати ся, о скілько єї худе, зі старости згорблене тїло на се позволяло.

Жарка, розпалена спека стояла на дорозї, стежцї та полях і найменший подув вітру не злагіднював тропікального горяча, яке спливало промінями з неба і назад вертало з висушеної землї.

Траву випалило широко навкруги і старушка мусїла шукати цїлими годинами, щоби між висушеними корчами зірвати ще кілька зелених стебелин і тим способом принести своїй козї в стайни та кріликам трохи зеленої пашї. Шукала цїлі години, але назбирали трави дуже мало.

Тепер поправила собі тремтячими, спрацьованими руками на голові хустку, піднесла вязку трави з землї і з трудом закинула собі на плечі.

Потім оглянула ся навкруги, чи нема де жерела або кернички, бо горло їй висхло і докучала спрага. Але она преці перешукала цїлу околицю; як далеко сягало око, не видко було нїчого лише спалену траву і сухі плоти... Не було тому кінця і старушка погадавши про свою хату, в котрій так тїнисто і холодно і де в глиняним горшку в кутї коло шафи ждала на неї студена, чиста керпична вода, пішла крізь поле на гостинець і потюпала дальше в сторону села.

При першім скрутї дороги піднимали ся до ясно-синього неба короткі крислаті яблонї. Полем попри дорогу ступав знакомий чоловік, що сперши ся о клуби, ніс великий кіш повний яблок. „Гей!“ — крикнув до старої голосно і великими кроками вийшов з поля на дорогу та зрівнав ся разом з женщиною.

— Горячо нинї, що?

— О, горячо — відповіла стара задихана.

Підвела на него очи і кліпала повіками, бо яркe сьвітло сонця, що било зі всїх усюдів, разило єї. Але зеленава краска яблок відсьвіжила єї втомлені очи.

— Я не знаю, що ти маєш в своїм поли такі гарні яблока.

— Так?.. ну, то тепер знаєш — відповів селянин гордо. — Маю лиш чотири яблонї того рода... Але які! Такі яблока йдуть на стіл тілько великих панів... Шістьдесять маю в коши... В містї дістану за кожду штуку по 20 сотиків!

Чоловік взяв кіш для відміни на другий бік, так що стара єго майже дотикала ся. Гладкі, круглі овочі хитали ся наслїдком руху сюди й туди а на стару робило се вражінє сьвіжо-зеленої филї...

Не могучи відорвати очи від яблок, спитала:

— Чи она бодай сочисті?

Чоловік засьміяв ся:

— Як хочеш покушати, продам тобі одно... очевидно як можеш заплатити.

На сї тверді слова стару немов хто ударив кулаком по голові. В горлї зробило ся їй ще більше сухо а в запалих висках почала бити кров. Стара дістала нечайно сильне бажане, кусати таке яблоко і любувати ся єго соком! Їй здавало ся, що чиста, студена вода в глиняним збанку дома геть зіпсула ся і треба єї виляти, а коли щезла надія на сей напій, яка доси позваляла їй зносити спеку, почула ся нагле безконечно втомленою і слабою. По двійною мукою здавали ся їй тепер сонїшна жара, тяжкий хід на пороховатій дорозї, а навіть мала вязанка трави давила їй невиносимо плечі. До тої муки прийшла ще одна: вид сочистих, спілих яблок, що маяли перед єї очима як зеленава, золота филя.

Селянин і старушка ішли тепер мовчки поруч себе. Він обчисляв зарібок, якого надіяв ся при продажи яблок; она не могла обігнати ся від жадоби вгризти ся в яблоко...

Мовчала довго, бо то, о що хотїла спитатись, видавало ся їй занадто сьмілим. Вкінцї таки не видержала. Тремтячим, слабим голосом, який буває у старих і недужих людий сказала, що спека і спрага дають ся їм обоїм в знаки, тому може би з'їли так по одному яблокови... атже має всїх аж шістьдесять!

Селянин обернув ся здивований до старушки, що йшла тепер за ним один крок позаду.

— По одному? З'їсти... по одному яблокови, що коштує 20 сотиків? Хибаж ти запла-

Вчерашної ночи манїфестациї в цїлім містї дійшли до кульмінацийної точки. На публичних площах, в огородах, реставрациях, каварнях Турки і християни, офіцири і урядники проголошували патріотичні промови. Тенденция і зміст тих промов такі, що вже нїхто нїколи не повинен відбирати те, що вже узискано. Підношено оклики в честь армії, париского комітету молодотурецкого, на честь свободи, рівности, справедливости і конституциї. Всї манїфестациї кінчили ся подяками на адресу султана. Ексцесів було мало, а ті, що приключили ся, були звернені проти звістних двірских фаворитів. Декотрі бесїдники домагали ся амнестиї для всїх прогнаних.

Коли вчера рано рух у Пера і Ґалатї відбував ся спокійно, то в Стамбулї було велике заворушенє, уладжувано віча і походи, висилано депутациї до Порти. Проголошенє загальної амнестиї і віддаленє мінїстра маринарки привели вправдї деяке успокоєнє, одначе тепер людність домагаєть ся, щоб усунути двірску камарилю. Годї на разї оцїнити ситуацию, котра може стати ся поважною, якби не прийшло до успокоєня. Невдоволенє зросло наслїдком неприсутности султана на вчерашнім торжестві в порті.

На площі перед мінїстерством війни відбули ся величезні збори з бурливим ходом. Серед учасників було богато офіцирів. Збори вислали депутацию з 6 осіб до вел. везира з жаданєм, щоби усунути і покарати многих функционарів, що допустили ся надужить, м. и. мінїстра маринарки. Вел. везир відповів, що ті особи стоять під охороною конституциї. Мимо сего вчера осунено мінїстра маринарки, адм. Гассан Рамі-пашу, а на его місце прийшов Галіль-паша. Ся зміна викликала добре враженє. Ученики академії маринарки хотїли й собі уряди манїфестациї, але їх здержано. Вихованків других шкіл войскових інтерновано в касарнях.

Додатки до турецких часописий, видані вчера вечером, доносять, що великий везир вручив султанови іменем населеня адрес вдячности за конституцию. При тій нагоді зазначив султан, що конституция була би швидше заведена, але не було догідної на се хвилї. Султан приняв адрес до відома та висловив переконанє, що теперішна палата ужиє всїх сил для добра держави.

Видані вчера додатки до турецких дневників стверджують, що на виразно висловлене бажанє султана радісні овациї населеня утихли. Бажаиє отсе сповнено до краю, в чім добачують тут доказ незвичайної льояльности супротив султана. Султаньске іраде приказує безпроволочне переведенє виборів. Посольска палата має зібрати ся д. 1 падолиста с. р. Посли повинні мати услівя вказані в конституциї.

Саме проголошено „іраде" в справі безпроволочних законних виборів у Царгородї і охресности. Се успокоїло трохи людність. Улицї Стамбула заповнені тисячами людности, котра великого везира, повертаючого з Порти, бурливо аклямувала. Політичних вязнів ще не випустили, бо инші вязні домагають ся також свободи. Против умірковaних днeвників відбувають ся демонстрациї.

Характеристичний є спосіб, в який поліция обяснює низшим верствам народу останні подїї. Она говорить, що султан усе давав мінїстрам добрі прикази і добре їх оплачував, але они тих приказів не виконували, через те й перевів султан персональні зміни. Так само наївно звучать поясненя конституциї, якої низші верстви не розуміють. Треба згадати, що молодїж переважно студенти, а безусловно молодотурки проголошують до жовнірів і жандармів патріотичні промови, в яких взивають народ до пошани й послуху супротив султана.

Новинки.

Львів, дня 29-го липня 1908.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував надзвичайного професора о. дра Тита Мишковского звичайним професором біблїйних студий старого завіта на унїверситетї у Львові. — Мінїстерство торговлї іменувало укінчених ґімназиястів: Стан. Варжейского, Фр. Яроша, Ст. Кружлевского та укінченого реалїста Жигм. Куштеляна рахунковими практикантами при Дирекциї почт і телеграфів у Львові.

— **Вписи учениць** до приготовляючої, I, II і III кляси в прив. женьскій ґімназиї з руским викладовим язиком, надїленій правом публичности, СС. Василиянок у Львові відбудуть ся в днях від 31 серпня до 2 вересня включно в год. 8—12 і 3—6, вступні іспити до приготовляючої і I кл. і приватні за II піврік I кл. (послїдні лиш за попереднім дозволом Ради шк. краєвої) дня 3 вересня, а вступні до II і III кл. між 5 а 15 вересня. До вступних і приватних іспитів до II і III кл. треба зголосити ся в дирекциї найменше 2 дни перед іспитом. Шкільний рік 1908/9 розпочинає ся торжественним Богослуженєм в церкві СС. Василиянок дня 4 вересня о год. 8 рано. О. Спиридон Кархут, директор женьскої ґімназиї СС. Василиянок у Львові.

— **Унїформові полекші в армії.** Цїсарским розпорядженєм позволено всяким відділам піхоти армії носити в часї спек лїтні полотняні блюзи, попелатої краски з викладаними ковнїрами. Се розпорядженє відносить ся до офіцирів і вояків.

— **Реґуляция Бистрицї.** Над солотвиньскою і надвірняньскою Бистрицею була минулого тиждня комісия, зложена з урядників мінїстерияльних, Намістництва і краєвого Видїлу. Комісия, котрій товаришили також урядники із станиславівскої управи реґуляциї Бистрицї, найшла стан і поступ робіт зовсїм вдоволяючими.

— **Дрібні вісти.** В Страхотинї сяніцкого повіта ударив грім в будинок і жертвою викликаної пожежі упали дві селяньскі загороди. — Фабрикант цукру Епштайн в Київі, котрий відсидїв 2-місячну кару арешту за обиду німецкого консуля, доніс поліциї, що підчас его увязненя син его і донька вломили ся до каси і украли єму два мілїони рублів цїнними паперами. — В Батиєві коло Лопатина згорів дня 23 с. м. фільварок, що належить до латиньскої парохії в Лопатинї, запалений ударом грому. — В Перемишли спільник цеґольні Герш Тухман побив так тяжко свою жінку, що та на другий день померла.

— **Дім для днeвникарів і лїтератів в Любінї.** Комітет, який утворив ся для будови дому для днeвникарів і лїтератів в Любінї, устроює в недїлю, дня 2 серпня с. р. прогульку до Любіня, де в обширнім, бо звиж 50-морговім парку відбуде ся на дохід будови того дому величавий фестин получений з фантовою льотериєю, вивінуваною численними цїнними фантами.

— **Борба з людоїдами.** З острова Меледи коло Дальматиї доносять: 16-лїтна донька рибака, Мілєна Скамбаллї купала ся з товаришками в морі, коли нагло напали на них людоїди. Мілєна хотїла з берега ударити одного з них зелїзною штабою, однак стратила рівновагу і впала в море, а один з людоїдів відгриз їй ногу. На крик дївчини надбігло кількох рибаків, котрі добули ранену на беріг. Нещастна померла незабаром наслїдком уплину крови.

тиш менї тілько? Нї?... Ну, отже... Гадаєш, що я такий богач і можу марнувати таку дорогу річ!

Старушка ледви вимимрила невиразно:

— Так горячо... менї якби спалило горло... зовсїм так, якби огонь проковтнула...

— Менї також... можеш дома напити ся... Які ви баби всї лакомі!

Она замовкла і жалувала, що взагалї до него відзивала ся. Так уйшли мовчки добрий кусень пороховатої дороги.

— Не можу більше — сказала нараз стара і сїла собі в рові, що дїлив гостинець від буракового поля. Селянин також пристанув, поставив кіш на землю і здвиг широкими, чотирокутними раменами.

— Гинеш вже, що? — сказав, розставивши широко ноги. — Диви на мене! Я можу зі своїм тяжким кошем годинами машерувати.

— Ба, ти... Ти ще молодий — відповіла старушка, легко усьміхаючись. — Ти молодий, здоровий і сильний, а я... я вже тілько старий кістяк.

Прижмуреними очима подивила ся на селянина, а в її уяві виринула слаба, дуже слаба надія, що її слова прецї змягчать его... Хотїла єму підлестити, хоч як се приходило їй тяжко, понижити ся, зробити ся марнїйшою ніж була, добре єму підхлїбити... а може осягне то, чого їй так страшно хотїло ся: одно, однїсеньке яблоко з коша.

Колиж побачила, що селянин нетерпеливить ся і хоче йти дальше, підвела ся з трудом назад, закинула вязанку трави на плечі і поволїкла ся дальше.

Рівночасно зростала покуса. Ішли мовчки може з чверть години, але вкінци старушка не могла довше зносити пекучої спраги. Попросила его зовсїм отверто о яблоко.

Селянин не відозвав ся анї словом, лише здвигнув раменами і пішов навмисне трохи швидше, так що старушка лишила ся трохи позаду.

Тодї мрачні її очи заблестїли немов злобою і підступом. Обережно, поволеньки, простягнула праву руку... Її худі, довгі пальцї діткнули ся холодних, гладких овочів... І тремтячи з радости та тревоги, вже несла руку, що з трудом вхопила яблоко, під запаску, коли сильна, мужеска долоня зловила її за рамя і так сильно її стиснула, що мало кости худощавої руки не трісли.

— А, ти злодійко!... Ти вже тому пів години на се наставила ся! Яблоко за 20 сотиків.. Ти безлична злодійко, ти!

Селянин поставив скоро кіш на бік. Одною рукою придержував старушку, а другою бив її та штовхав, і при кождім ударі попадав в ще більшу лють. Рівночасно кричав:

— Тому ти за мною йшла... як циганка підкрадала ся... Я для тебе доглядав яблонї цїлий рік! Для такої лакомої баби їх сторожив, що?

Під ударами та потрясенями стара пустила запаску з рук і зібрана з таким трудом паша розсипала ся по сірім поросї. Хустка зсунула ся їй з голови на плечі і сиві космики волося повисли кругом переляканого, старого лиця.

І чимраз гірше лютив ся селянин:

— Ти стара відьмо, ти! Будеш ти менї тепер відповідати?... Чекай, попамятаєш ти мене! Ти злодійко, ти!

Наслїдком сильного розмаху, з яким селянин випустив її з рук, покотила ся в рів при гостинци і сперла ся механїчно о насип.

Тремтячими руками пробовала насунути хустку з плечий назад на голову, причім її губи шевелїли, начеб хотїли говорити; однак не промовили нї слова.

Немов крізь червону мраку бачила, як селянин з кошем пішов дальше і чула якийсь глухий гуркіт немов від над'їзджаючого воза. Потім помішали ся її почуваня і враженя...

Люди на возї, що над'їхав гостинцем, побачили, як в рові щось сїрого качає ся. Стали і прискочили близше.

Знайшли старушку, що совгала ся на колїнах, не могучи піднятись, плакала і белендїла щось про студену воду, що пропала із глиняного горшка... мусить его знайти, а потім випе сок...

Люди підняли стару на віз, щоби віддати її під опіку громадскої старшини; та заки довезли її до цїли, нещасна вже не жила.

— Самоубийство дефраванданта. Секретар громадский міста Лібушина в Чехії, Глявач, котрий здефравдував з міскої каси 100.000 К і утік, відобрав собі оногди житє. Тіло его найдено в поли під Карльштайном.

— Смерть від грому. В Пацлаві, добромильского повіта, убив сими днями грім 16-літного Стефана Кржиминьского, 21-літного Ів. Шварца занятих при будові одного з тамошних домів.

— Огні. Жертвою полуміни упали сими днями 4 селяньскі загороди в Любінях, яворівского повіта. Шкода, обезпечена ледве в одній четвертій части, виносить звиж 8600 К.

— Добра на продаж. В окружнім суді в Станиславові відбуде ся дня 16 вересня о 10 год. рано ліцитация дібр Комарів, в галицкім повіті судовім, оціненних на 959 728 К. — Галицка каса щадничa виставила на ліцитацию добра Камінну і Велесницю в надвірняньскім повіті. Найнизша ціна 258.765 К.

— Репертуар руско-народного театру в Косові. (Саля „Сокола"). Початок о 7 вечером.

В четвер дня 20 липня с. р. „Суета", комедия в 4 діях Карпенка Карого.

В суботу дня 1 серпня „Барон циганів", оперета в 3 діях Стравса.

В неділю дня 2 серпня „Маруся Богуславка", образ з давних часів зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

Ві второк дня 4 серпня „Галька", опера в 4 діях С. Монюшка.

В четвер дня 6 серпня „Запорожець за Дунаєм", народна оперета в 3 діях Артемовского. Закінчать: „Вечерниці" твір музичний в 1 дії Ніщиньского.

Білети продає „Народна Торговля", а від 6 години в день вистави каса театру.

— Повінь на Покутю і Буковині. З Кут пишуть до львівских часописий: Наслідком довгих і безнастанних злив, які у нас від кількох тиждні̂в тревали, підніс ся наш Черемош в неділю понад стан найбільших своїх повіний. Вечером спинено на мості між Кутами а Вижницею задля грізної небезпечности всю комунікацию, пішу і доїздову. Розбурхані филі підносились що раз більше, несучи з страшною силою зірвані сплави і ковбки, і ударяючи ними о береги і міст. В ночи о 11 год. досягнула вода майже верха моста, а дараби спираючись о міст і ударяючи в него з великим гуком, урвали значну его часть від сторони Кут. Вид страшний, якого найстарші люди не тямлять. Розшаліла вода садить величезними филями, несе гуцульскі колиби, сплави та всяке дерево, перервала всякі тами на млинівках і відногах, переступила найвисші береги і розлялась широко по всій над-череморскій долині, затоплюючи городи, поля і хати. Шкоди величезні, а в добавок телеґрафують з гір (з Устерік), що вода має прибути нині ще більша. Горі від Кут заляла вода або й зовсім зірвала многі облази (дороги ведучі понад ріку), як від Тюдева, під Сокільским верхом і в многих ріжних місцях і перервала на довгий час всяку комунікацию. Жандармский рапорт прийшов нині вже не дорогою, але через Сокільский верх. Що будуть діяти там літники, Бог знає. — Зі всіх боків доносять о зірваню безлічи мостів. З більших мостів забрало міст в Вашківцях на Пруті, в Пістини, і мало ушкодити в Заболотові. В Вижници знищило значну часть льокальної зелізниці ведучої з двірця до тартаку. Говорять також о заливі зелізничих шин коло Банилова; однак звідси добачуємо, що поїзди між Вижницею і Неполоківцями курсують. Многі вісти з сеї страшної катастрофи ще не дійшли до нас. Комунікация Кут перервана на всі сторони. Нині не одержимо ніякої почти, а завтра маємо ще надію на сполучене з Заболотовом. І треба буде часу, заки те все поладнає ся. Ще одно щасте, що нині вибралось вже на погоду. В Чернівцях знищила повінь купелеве заведене, уладжене коштом 200.000 корон. Вода прибуває дальше, бо дощі падуть без впину. Околиці Чернівців навістила тепер повінь вдруге в сім місяци Богато будинків грозить упадком. З Вижниці доносять, що міст на Черемоши, що лучить Вижницю з Кутами, довгий на кількадесять метрів, завалив ся. Богато худоби утонуло. В Клюкічці убив грім женщину, що несла на руках дитину, котра також погибла. В Неполоківцях вода зірвала міст на Пруті.

— Мареве голоду в Росиї. „Нов. Время" подало допись із Саратова, що на долішнім березі Волги панувала цілий місяць червень велика посуха. Стан засівів представляв ся спершу користно. Але вже в половині червня під впливом спек, що доходили на сонци до 40° Р., опав на поля якийсь брудно-жовтавий пил. В цілій полудневій части саратівскої ґубернії жита зовсім не буде. Ярини представляють ся дуже слабо, навіть дощі не годні були вже їх уратувати. В середній части саратівскої ґубернії вигляди на урожай також значно погіршили ся: жито дасть певно богато соломи, але мало зерна, бо завчасно пожовкло. В таких самих умовах находить ся ячмінь, що дозрів рівночасно з житом. Пшениці і вівси також пожовкли, але той пил, такий шкідливий на полудни в часі цьвітня, знищив засів в завязку. Лише північна частина саратівскої ґубернії представляє трохи ліпші вигляди, хотяй зовсім не вдоволяючі.

— Турецка цензура. В Царгороді крім часописий турецких виходили ще дневники вірменьскі, францускі, анґлійскі, сербскі, грецкі і німецкі. Всі они на основі дотеперішних цензурних постанов: 1. мусіли вістки про султаньске здоровлє і торговельні і промислові справи Туреччини оголошувати на начальнім місци; 2. не сьміли оголошувати жадного фейлетону, якого би міністер просьвіти не сцензурував як морального; 3. не могли оголошувати літературних або научних фейлетонів, яких продовжене мало би появляти ся в слідуючім числі; 4. уникати в статях точок або пустих місць, щоби не заставляти нікого до думаня; 5. не подавати ніяких вістий про замахи або инші вчинки, що компромітують достойників. Не вільно було також турецкій прасі підіймати ся приватної оборони, подавати зміст яких-небудь петиций до султана, наводити історичні назви державних провінций, головно-ж назву „Вірменія", а вкінци уживати слів: свобода, рівність, тиранія, права народа, динамо, динаміт, конституция, революция, наслідник престола, бомба, посол і т. д. Часописи були вкінци обовязані під загрозою відобраня концесії промовчувати всякі заграничні демонстрациї і замахи, бо се грозило захитанем льояльности підданих султана.

Телеґрами.

Ревель 29 липня. Вчера о годині 1 в полудне відбуло ся сніданє на покладі „Стандарта" а о годині 8 вечером обід на покладі француского „Веріте". Відїзд француских кораблів відложено до год. 2 в ночи. Росийска царска пара мала відплисти нині рано на фіньскі води.

Ревель 29 липня. Міністри Ізвольский і Пішон відбули вчера довшу конференцию.

Берлин 29 липня. З Софії телеґрафують сюди, що доси випущено на волю політичних вязнів в Константинополи, Адриянополи і Монастири.

Петербург 29 липня. Тутешна праса обговорює з'їзд в Ревли і підносить его мирний характер.

Льондон 29 липня. В палаті послів заявив секретар державний Ґрей, що цар не дав пізнати наміру, аби хотів відвідати Анґлію.

Константинополь 29 липня. Урядово доносять турецкі часописи: Командант третого корпуса просив о амнестию для членів ватаг ріжних народів в трех вілєтах під условієм, що видадуть оружиє і вернуть до дому, бо зарядженє скликаня парляменту викликало загальну згоду серед ріжних народностий. Султан позволив на амнестию під тим условієм.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 28 липня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . .	12·30	до	12·50
Жито . . .	10·—	до	10·20
Овес . . .	7·—	до	7·20
Ячмінь пашний .	7·50	до	7·70
Ячмінь броварний .	—·—	до	——
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	8·—	до	11·—
Вика . . .	—·—	до	—·—
Бобик . . .	—·—	до	—·—
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	—·—	до	—·—

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнєевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від **6** год. **вечером** до **5** год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлі (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).